

Margrethe Juncker er frivillig læge på Rays of Hope Hospice Jinja. Et hospice i Uganda er ikke det samme som i Danmark. I Uganda er det en udekørende praksis, hvor Margrethe Juncker sammen med sine kollegaer tilser og behandler de syge. Privatfoto

Margrethe Juncker og sit team af sygeplejere. Privatfoto

Margrethe Juncker arbejder stort set alle dage hele ugen - undtagen søndag. Hun har svært ved at holde fri, men forsøger så vidt muligt at adskille arbejde og privatliv. Privatfoto

Margrethe Juncker og hendes team afholder tre-dages kurser, så eleverne får den grundlæggende viden inden for sygepleje. Privatfoto

I et stort gult hus på det syd-

Margrethe Juncker redder liv i de fattigste lande og slapper af på Thurø

Margrethe Juncker rejste som 27-årig fra Danmark for at redde liv i de fattigste lande. Siden da er hun aldrig flyttet tilbage og bor i dag i Uganda med sin mand. Men Danmark - og især Sydfyn - kan hun ikke undvære, og derfor har hun i nu 13 år haft hus på Thurø, som er et samlingssted for familie og venner.

Rebecca Rønne Storgaard Madsen
rerma@jfm.dk

ligste Thurø bor 69-årige Margrethe Juncker et par gange om året, og netop denne eftermiddag er hun at finde der. Hun tager imod mig med åbne arme og byder på te og brunsviger. Hun er en smuk og petit dame med rødt hår, lilla nederdel og mange smykker.

Margrethe Juncker har boet i Uganda å to omgange, og senest har hun haft fast bopæl nær hovedstaden Kampala siden 2015 med sin amerikanske mand. Hun er mor til fem, hun er søster, hun er hustru, og så er hun læge og har været det i 44 år. Siden 1981 har hun ikke boet fast i Danmark.

Hele sit voksne liv har hun viet til at hjælpe folk i nød. Hun har behandlet alt fra aids til kræft, og hun har tilbudt sin hjælp i lande som Congo, Sudan, Indien, Eswatini, Cambodja, Mozambique, Uganda, Rom og nu igen Uganda langt ude på landet, hvor hjælpen er mindst. For tiden screener hun især mange kvinder for livmoderhalskræft og brystkræft.

Rom var hun mindst tilfreds med, for hun kan lide at hjælpe, hvor hun føler, at hun kan udføre sine kundskaber bedst muligt. Derfor blev det atter et afrikansk land, hvor manglen på læger og sygeplejersker er massiv, samtidig

med det er et samfund, hvor mange lever i ekstrem fattigdom. Mange dør unødvendigt, og det er derfor Margrethe Juncker i mange år har opbygget kurser, så flere kan blive uddannet i at hjælpe.

- Man kan ikke bare gå forbi, når man ved, det er der. Programmet er en simpel model, som fungerer godt. Jeg drømmer om, at andre vil kopiere os, siger hun.

Som otte-årig ville hun være læge

Margrethe Juncker er født og opvokset i Aarhus. Hun er næst yngste barn ud af syv, og hun har altid drømt om at blive læge. Som otte-årig læste hun bogen "Mit Afrika" af læge og Nobels Fredspris-modtager, Albert Schweitzer. Den handler om hans virke i Afrika, og det inspirerede Margrethe Juncker til at gøre det samme, når hun blev stor.

Hun tog gymnasiet og gik derefter målrettet på universitetet i Aarhus, og i 1979 kunne hun kalde sig læge.

I 1981 forlod hun Danmark for aldrig at vende tilbage - i hvert fald ikke med fast bopæl. Og når man spørger Margrethe Juncker, om det ikke var hårdt at forlade Danmark, er svaret enkelt.

- Det tænkte jeg egentlig ikke så meget over. Jeg har altid følt, at jeg var født med en sølvske i munden, og jeg har en god uddannelse, siger Margrethe Juncker, som efter to år på blandt andet Holstebro Centralsygehus flyttede

til Centralamerika, hvor hun arbejdede i en flygtningelejr. Derefter tog hun til Sudan.

I 1986 mødte Margrethe Juncker sin mand Noah, som arbejdede for Save the Children og senere for FN's World Food Programme, i Sudan. I dag har de fem børn sammen og bor i et hjørne af paradiset ned til Nilen, som Margrethe Juncker beskriver det.

Formålet

I løbet af sine mange år som læge har Margrethe Juncker i fællesskab med organisationer, der donerer penge til hendes arbejde, kunnet hjælpe tusindvis af mennesker. De seneste seks år har især "With a little help", som er startet af Margrethe Junckers naboer på Thurø og lægen Hanne Kryger, hjulpet rigtig meget. Organisationen har i øjeblikket 350 betalende medlemmer, som betaler en 50'er for et år ad gangen, og det støtter Rolf Schatholm, der er medlem af bestyrelsen i "With a little help" og Margrethe Junckers nabo på Thurø, meget op om.

- Vi må gøre noget, siger

Rolf Schatholm, der også har taget plads i Margrethe Junckers stue i det gule hus på Thurø.

Og der bliver gjort noget. For med pengene kan Margrethe Juncker, der er frivillig læge på Rays of Hope Hospice Jinja, og som den eneste læge i programmet, uddanne sine kollegaer i basal sygeplejerviden, som gør, at hun får god hjælp, når de skal ud at screene for især kræft.

Hospicet, som er en udekørende praksis, hjælper den lokale befolkning med forholdsvis lette indgreb, der kan forebygge sygdomme som livmoderhalskræft og brystkræft, som Margrethe Juncker ser som de største udfordringer pt. De forebygger ved blandt andet at screene og uddele HPV-vacciner.

Men for at få en bredere forståelse af Margrethe Junckers arbejde, skal vi atter tilbage i tiden.

I begyndelsen af 00'erne var især aids et stort problem i Uganda, og der var Margrethe Juncker og hendes team ude at hjælpe. 15. marts 2004 var hendes program et af de

første i verden til at modtage Pepfar (*President's Emergency Plan for AIDS Relief, red.*), som er en nødplan for aids-hjælp lanceret af daværende præsident i USA, George W. Bush. Hun kan huske datoen, da det var et stort gennembrud i mange års arbejde, hvor man ikke var i stand til at behandle aids-patienter.

Før medicinen var det ikke mange, Margrethe Juncker og hendes team kunne redde, når personen først var smittet. I dag ser det helt anderledes ud.

I stuen på Thurø har Margrethe Juncker en anekdote, hun gerne vil fortælle. Det handler om en motorcykeltur i Kampala, hvor hun blev stoppet af politiet.

- Jeg tænkte bare, "åh nej", nu stopper han mig, og jeg får en bøde, siger Margrethe Juncker.

Men sagen var en helt anden.

Frygtelige tilfælde

- Det viste sig, at jeg havde behandlet ham for år tilbage mod aids, og det ville han sige tak for, siger hun med et

Jeg stopper ikke, så længe jeg stadig kan bevæge mig. Jeg er ikke træt, og jeg lider slet ikke.

MARGRETHE JUNCKER

smil og tilføjer:

- Jeg elsker mit arbejde.

Alt imens snakken går derudad, finder Margrethe Juncker pludselig sin telefon frem. Hun spørger, om jeg vil se billeder af kvinderne, som de behandler i dag. Jeg indvilliger i det, og synet er skræmmende.

Noget der ligner en misformet fodbold, sidder der, hvor den 30-årige kvindens bryst skulle være. Men det er hendes bryst; det er fyldt med kræft, og det er alt for sent at hjælpe hende. Margrethe Juncker opererer ikke, og selv, hvis hun gjorde, var der intet at gøre. Kvinden, som også har små børn, er dødsdømt, så den eneste måde, Margrethe Juncker og hendes team kan hjælpe på, er med smertestillende, mad og betaling

af hendes børns skolegang. I øjeblikket betaler de 130 børns skolegang.

- Teamet giver mig en masse glæde. Vi har et fantastisk hold, og jeg elsker at se, når de bliver dygtigere, siger Margrethe Juncker, som kommer ud for lidt af hvert.

Efter Margrethe Juncker vendte tilbage til Uganda i 2015, havde hun været væk fra landet i ni år. Dem tilbragte hun i Mozambique og Rom. Og det største problem var ikke længere aids, da hun vendte tilbage til Uganda, men kræft. Siden 2018 har Margrethe Juncker og hendes team lavet 5500 screeninger og har derfor i mange tilfælde kunnet nå at gribe ind, inden det var for sent. Desværre er der også mange gange, hvor det er for sent. Og derfor

Margrethe Juncker er 69 år og arbejder som læge i Uganda. Et par gange om året er hun at finde i sit i Grasten på Thurø. Foto: Rebecca Rønne Storgaard Madsen.

har Margrethe Juncker ikke tænkt sig at stoppe foreløbigt.

- Jeg stopper ikke, så længe jeg stadig kan bevæge mig. Jeg er ikke træt, og jeg lider slet ikke, understreger Margrethe Juncker.

Hendes største problem er, som det har været i mange år, at hun er dårlig til at holde fri. Hun arbejder nemlig fra halv otte om morgenen til halv syv om aftenen, og det hører hun også for på hjemmefronten, da hendes mand er pensioneret, men Margrethe Juncker har kun et krav til aftenen.

- Jeg vil meget gerne hjem til solnedgang klokken 19, siger Margrethe Juncker, som har udsigt til Nilen fra verandaen.

Huset på Thurø

Tilbage i huset på Thurø sidder Margrethe Juncker og får forårssolen i ansigtet. Hun købte huset for penge, hun arvede fra sin mor, der døde i 2008. Meget af Margrethe Junckers familie - inklusiv hendes mor - var i årenes løb flyttet fra Jylland til Fyn, og en cykeltur på Thurø i sommeren 2010 resulterede i, at også Margrethe Juncker fik hus på Sydfyn. For da hun vendte hjem til Mozambique, hvor hun boede på daværende tidspunkt, begyndte hun at lede efter boliger på Sydfyn. Snart gik handlen igennem, og nu - 13 år senere - bruges huset som samlingssted for familie og venner, der er spredt ud over mange steder i verden.

Ligesom stedet var velkomsten også varm. Rolf Schatholm kom nemlig med fladfisk. Så venner blev de hurtigt, og Rolf Schatholm kan derfor give en god beskrivelse af, hvad Margrethe Juncker laver, når hun ikke er læge.

- Hun er et energibundt. Når hun er i Danmark, løber hun rundt. For så skal der syltes grøntsager eller andet, siger han smilende.

Uganda for evigt

Efter at have rejst rundt det meste af sit voksne liv vil Margrethe Juncker og hendes mand blive i Uganda. Hendes mand er pensionist og dyrker vanilje i fritiden. Hun har sit job og drømmer stadig om at redde flere mennesker. Men den største drøm af alle er, at hjælpeprogrammet kan vokse.

- Jeg drømmer om at opbygge et projekt, der ikke afhænger af mig. Og det er allerede sket flere af de andre steder, jeg har arbejdet, siger Margrethe Juncker afslutningsvist.

Inge og Poul har været gift i 70 år

Inge og Poul Lund Larsen, Svendborg, kan tirsdag den 7. marts 2023 efter 70 år ægteskab fejre jernbryllup.

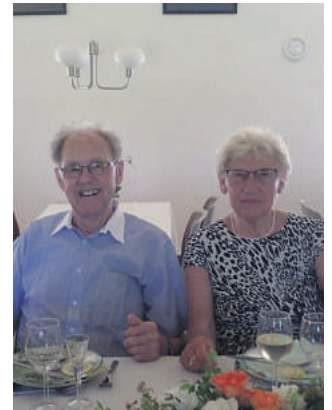
De mødte hinanden gennem fælles bekendte, da de som unge arbejdede i Odense. De blev gift i Langå Kirke 7. marts 1953. Det var dagen efter Inges 21-års fødselsdag, og derfor var det muligt for dem at blive gift uden kongebrev.

De første mange år boede de i Bolbro, og de havde hele deres arbejdsvirke i Odense.

I 1956 og 1961 kom der et par drenge til; men de havde den store sorg, at miste den yngste i 1972.

Herefter bosatte de sig i Dalum, hvor de var aktive i den lokale boligforening.

For omtrent 14 år siden

flyttede de til Svendborg, hvor de nyder den omkringliggende natur. Efterhånden er alderen begyndt at melde sig, og fysikken er ikke som den har været; men de klarer sig fint i hjemmet med lidt hjemmehjælp.

Dagen fejres sammen med familien, de fire børnebørn og tre oldebørn, venner og anden familie.

Dødsfald

Vores kære far, farfar og oldefar

Preben Richard Sørensen

* 20. oktober 1937 † 5. marts 2023

På familiens vegne

Jan

Bisættelsen finder sted fra Kirkeby Kirke fredag den 10. marts kl. 13.00

Min kære hustru,
vor kære mor, svigermor, farmor og mormor

Ibeth Helene Olsen

sov stille ind torsdag den 2. marts 2023

Karsten

Pernille, Michael, Henriette & Christoffer
med familier

Begravelsen finder sted fra Rise Kirke lørdag den 11. marts 2023 kl. 12.30

Vores kære far, svigerfar og morfar

Kaj Kiil Saabye

* 14. maj 1943 † 4. marts 2023

er stille sovet ind

På familiens vegne

Tine og Claus

Bisættelsen finder sted fra Thurø Kirke torsdag den 9. marts kl. 11.00

Vores kære far, svigerfar, morfar og farfar

Johannes Hansen

* 8. februar 1931

er stille sovet ind

Faaborg, den 3. marts 2023

På familiens vegne

Jette og Jan

Begravelsen finder sted fra Helligåndskirken fredag den 10. marts kl. 11.00